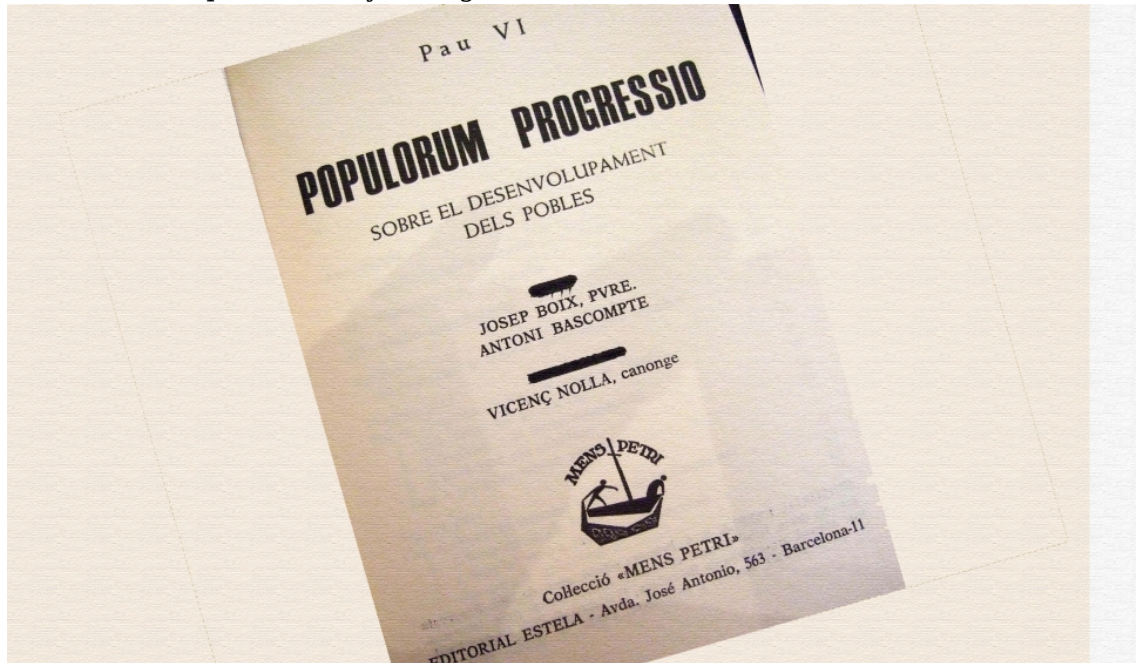

Caldria que els cristians ens comprometéssim més

Dc, 5/04/2017 per Catalunya Religió

(Josep Maria Carbonell, Eugeni Gay, David Jou, Jordi Lòpez Camps, Margarita Mauri, Josep Miró i Ardèvol, Francesc Torralba - [La Vanguardia](#)) El diumenge de Pasqua del 1967, ara fa 50 anys, fou promulgada l'encíclica *Populorum progressio* de **Pau VI**. Aquella encíclica va tenir un gran ressò mundial, com a manifestació de compromís de l'Església amb el progrés dels pobles i de la societat. Val la pena rellegir-la: la seva lucidesa crítica i la seva energia espiritual inviten encara avui. L'Església hi afirmava la seva voluntat de compromís, d'incidència pública, de consciència activa, de suport a moltes inquietuds i iniciatives per resoldre problemes socials i espirituals de la societat.

Aquesta efemèride ens fa preguntar pel paper de l'Església a Catalunya avui. Els temps han canviat molt, alguns problemes persisteixen en formes diferents i n'han aparegut d'altres, impensables llavors, a causa d'un canvi social empès per una acceleració històrica única, tan vertiginosa que convida a seguir sempre l'última novetat sense parar esment a les conseqüències. Malgrat aquestes noves dinàmiques, la disposició de l'Església a participar en la societat i la il·lusió de fer-ho ha de continuar viva, com ens recorda la recent *Laudato si'*, tan ben sintonitzada amb l'actualitat.

En aquest context, no podem ignorar alguns reptes i mancances de l'Església a Catalunya: d'una banda, la continuada reducció dels seus feligresos i, d'altra banda, un procés de marginalitat i de marginació (marginalitat, perquè malgrat l'abundor d'institucions pròpies, el seu punt de vista ha anat quedant absent del debat d'idees en la societat i en les institucions polítiques; marginació, perquè és menystinguda i, no poques vegades, la seva realitat és injustament deformada als mitjans de comunicació, des d'ideologies contràries).

Hi ha moltes persones que es defineixen com a catòliques però que es mantenen

molt o poc allunyades de l'Església, sobre la qual tenen dubtes, o fins i tot crítiques importants. Són els “catòlics però no massa”, que constitueixen el 40% de la població de Catalunya, el grup més nombrós. Estan batejats però la seva identitat religiosa és feble. Malgrat la seva importància, la institució eclesial es limita a obrir les portes de les esglésies i esperar que entrin, en lloc d'anar, com feia Jesús, al seu encontre. És necessari interessar, motivar i recuperar l'arrel espiritual, comunitària, social i cultural que suposa el baptisme. Per aconseguir-ho cal que tots (seglars, religiosos i sacerdots) testimoniem millor i amb més entusiasme i eficàcia la fe en Jesucrist i el ferment de la seva paraula: “Jo soc el camí, la veritat i la vida” (Joan 4,6). També ens cal ser més conseqüents amb el darrer gran mandat de Jesús: “Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món” (Mt 28,19-20).

En un altre ordre de coses, cal afirmar que seria un bon servei a la nostra societat, fins i tot una necessitat, que els cristians ens comprometéssim més en la creació de pensament, en la discussió de les lleis, en l'aportació d'iniciatives socials, en la incidència en les institucions polítiques i socials, en la producció artística i literària, en la reflexió filosòfica i periodística, en la comunicació pública des d'allò més vital i profund de l'experiència cristiana. Si no ho fem, deixem desatesa una part de la societat en el debat democràtic, econòmic i polític, i en el camp de la cultura (en el camp social, l'acció de l'Església és molt rica i força reconeguda), i facilitem que les lleis, de manera explícita o implícita, deixin de costat els valors cristians.

Hauríem de reflexionar tots plegats, també, per tant, els que no participen de la dimensió cristiana, sobre aquesta frase de **Jürgen Habermas**: “Entre les societats modernes només les que puguin introduir en els recintes del profà continguts essencials de les tradicions religioses, que van més enllà del merament humà, podran salvar també la substància del que és humà”.